

Sygn. akt III CSK 185/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa T. [...] sp. z o.o. w K.

przeciwko L. C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 sierpnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1800,-
(jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w K., zasądając od pozwanego na rzecz powódki świadczenie pieniężne tytułem zwrotu bezpodstawnego wzbogacenia. Podstawę tego roszczenia stanowiła zapłata przez powodową spółkę podatku dochodowego od osób fizycznych, który obciążał pozwanego w związku z podwyższeniem kapitału zakładowego. Sąd Apelacyjny nie podzielił twierdzeń pozwanego, by dokonując podwyższenia kapitału zakładowego wspólnicy ustalili, że należny z tego tytułu podatek powinien zostać uiszczony przez spółkę. Orzeczenie to zapadło w wyniku ponownego rozpoznania sprawy po wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2012 r., III CSK 282/11 (nie publ.), którym uchylono poprzedni wyrok Sądu Apelacyjnego, wskazując na nieprawidłowe przyjęcie, że dochodzone w sprawie roszczenie uległo przedawnieniu.

Wyrok Sądu Apelacyjnego został zaskarżony skargą kasacyjną przez pozwanego, który zarzucił wydanie go z naruszeniem art. 405 k.c., wnosząc na tej podstawie o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania. Skarżący wniósł także o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie brak jest przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie występują w niej zwłaszcza podstawy, na których istnienie wskazała skarżąca: oczywista zasadność skargi oraz konieczność wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., w myśl utrwalonego stanowiska judykatury rozumieć należy jej zasadność ewidentną, możliwą do stwierdzenia już na pierwszy rzut oka bez konieczności prowadzenia złożonych rozumowań (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ., z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, nie publ. oraz z dnia 18 lipca 2013 r.,

III CSK 143/13, nie publ.). Przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadnione jest wówczas koniecznością weryfikacji tego orzeczenia i usunięcia go z obrotu - przez co zrealizowana zostać może publiczny cel tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. W konsekwencji, nie każde naruszenie prawa, które uzasadniałoby uwzględnienie zwykłego środka zaskarżenia (realizującego indywidualne interesy stron) oznacza jednocześnie oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Argumentacja przedstawiona w tym zakresie przez skarżącego nie wystarcza do wykazania tak rozumianej przesłanki z 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdzenia skarżącego sprowadzają się w tym zakresie do polemiki z poglądem Sądu Apelacyjnego o istnieniu po stronie powódki roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia - sformułowanej przy tym w sposób ogólny i lakoniczny. Przekonanie skarżącego o oczywistej zasadności skargi nie wystarcza do przyjęcia tej oceny, wymaga bowiem wskazania, w czym wyraża się kwalifikowany i oczywisty charakter zarzucanego naruszenia.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, nie można także stwierdzić, by podjęcie w dotychczasowym toku postępowania dwóch różnych rozstrzygnięć przez Sąd Okręgowy i Apelacyjny przesądzało o istnieniu w sprawie potrzeby wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Przesłanka ta, sformułowana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., odnosi się do sytuacji, w której w orzecznictwie istnieje zauważalna i zasadnicza różnica poglądów co do sposobu wykładni określonej regulacji prawnej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 24 stycznia 2014 r., III SK 33/13, nie publ., z dnia 20 lutego 2014 r., III SK 63/13, nie publ., z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, nie publ.). Do wykazania tej przesłanki nie wystarcza natomiast samo wydanie dwóch różnych rozstrzygnięć przez sądy rozpoznające sprawę w pierwszej i drugiej instancji - fakt ten bowiem może wskazywać co najwyżej na istnienie incydentalnej różnicy zdań, nie zaś rozbieżności o trwałym charakterze, której rozstrzygnięcie wymagałoby wypowiedzi Sądu Najwyższego. Jedynie w takim wypadku skarga kasacyjna mogłaby spełnić swoje zadanie publiczne, służąc w istotnym stopniu rozwojowi prawa, nie zaś jedynie rozstrzygnięciu konkretnej sprawy, osądzonej już prawomocnie przez sądy powszechne.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 i art. 109 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]